

VOJTĚCH

BERNATSKÝ

Tati,

už tam
budem?

Vojtěch Bernatský: Tati, už tam budem?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Vojtěch Bernatský
Vojtěch Bernatský: Tati, už tam budem? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Věnováno Elišce a Matyášovi, bez jejichž
fantazie, humoru, bezprostřednosti a lásky
bych si nesplnil svůj dávný dětský sen –
stát se aspoň na chvíli spisovatelem.

VOJTĚCH BERNATSKÝ (45 LET)

Narodil jsem se v Ostravě, ale od svých deseti let žiju v Praze. Více než čtvrt století jsem věrný jedné firmě – České televizi. Jsem jí vděčný za to, že mi dala příležitost a že mě má pořád ráda. Jsem takový TV kmet. Už 24 let moderuju nejstarší zpravodajský pravidelný pořad minimálně ve střední Evropě – Branky, body, vteřiny. Měl jsem šanci vyzkoušet si i jiné formáty – uváděl jsem olympijská studia, pořady Svět rekordů a kuriozit, Výletníci nebo Devatero řemesel. S trojnásobnou zlatou slavicí Petrou Janů jsme vyhráli televizní pěveckou soutěž Duety... když hvězdy zpívají. Ale se vši pokorou jsem měl pořád ještě jeden nesplněný sen. Dokázat to, v co jsem už jako devítiletý Vovo doufal. Napsat podobně jako můj velký vzor, autor Vinnetoua Karel May, knihu. Nakonec mi k tomu pomohly moje děti – Eliška a Matyáš. A nebyl to román z Divokého západu, ale deník táty, který konečně zjistil, co má v životě opravdu smysl. Kniha se jmenovala Dvojtáta a vyšla v září 2019. Pokud čtete tyto řádky, máte v ruce moje dalo by se říci druhé spisovatelské dílo. Tati, už tam budem? Je opět sonda do života rodiny, která žije svými dětmi a užívá si každého dne, který jí byl dán. Sonda, která vás opět vrátí do těch blahodárných a tolik povzbudivých dětských let. Sonda, která vás udrží v naději a víře, že rodina, děti, příběhy a okamžiky s nimi strávené jsou tím nejlepším životním kořením. Pojdme si život zase trochu okořenit a zavzpomínat. Vážení čtenáři, příjemnou zábavu.

TATI,

UŽ TAM
BUDEM?

25. DUBNA 2019

KOLOBĚH ŽIVOTA

Ten kluk zničehonic zmizel. Ať děláme, co děláme, nemůžeme ho s manželkou najít. Voláme na něj. Za chvíli i křičíme. Pořád nic. Už se trochu dostáváme do hysterie. A najednou slyšíme tekoucí vodu. Běžíme po schodech dolů a najdeme ho u umyvadla. „Co to děláš, Máto?“ ptám se s úlevou. „Tati, počural jsem se. Promiň, to se stane. Neboj, už ty slipy peru.“ Drží přitom svoje červené spodářky v ruce a s provinilým výrazem ve tváři je žmoulá pod tekoucí vodou. Tohle je prostě můj syn.

Čas zase trochu zaúřadoval. V kolonce věk mám teď od března dvě čtyřky vedle sebe. Eliška za dva měsíce ukončí první třídu a našemu malému počuránkovi budou v září tři roky.

„Tati, kolik má den hodin?“ ptá se mě naše školačka.
„Čtyřiadvacet.“
„A noc?“

Ne, pořád se nenudíme a já si každý den přeji, aby tahle bláznivá a tolik návyková rodinná jízda nikdy neskončila.

A taky si čím dál víc uvědomuji, jaký je život koloběh. Čím je člověk starší, tím víc se přibližuje stavům a situacím, které zažíval jako dítě. Stačí se jen podívat na mého tátu a jeho vnuka. Anebo nedávno: zrovna jsem se rozloučil s Eliškou, kterou jsem odvedl do školy, a po cestě k autu jsem zaslechl rozhovor dvou holčiček a malého kluka, který šel mezi nimi uprostřed. Ukazoval jim obsah svojí pusy a přitom šišlal: „Tak já mám či žuby venku a další číži se mi viklaj.“ Holky, kterým taky chyběly dvě jedničky a možná

i dvojky, mu strkaly ruce do pusy, aby se přesvědčily, jestli nekecá. Představil jsem si v podobné situaci dvě stařenky a stařečka a ten obraz se mi jevil velmi reálný. Jak říkám, koloběh života.

Když jsme večer našeho blondáka (pořád má ty vlasy nějak podezřele světlé, ale ne, nebudu to řešit) uspávali, říká: „Za chvíli pojedeme do Puntie. Je to támhle hodně daleko a jsou tam čarodějnice.“ Tak jsem na to zvědavěj. Jinak se dneska nic zásadního nestalo. Jen jsem si vzpomněl na jeden dětskej fór a Eliška už ho po mně chce vyprávět po třicátý sedmý. Takže nás v noci čeká cesta do daleké Puntie a navíc se budeme za břicha popadat. Jo, a ještě ten fór: „Maminko, co to nosíš v bříšku?“ – „Miminko!“ – „A máš ho ráda?“ – „To víš, že mám!“ – „Tak proč jsi ho snědla?“

27. DUBNA 2019

BORDEL

Představte si následující situaci. Náš kluk se láduje koláčem a stojí u jídelního stolu, který je zavalený hračkami. Jeho hračkami.

„Co to tady na tom stole je, Matýsku?“

„Bordel.“

„Cože?“

„No, bordel.“

„A to je co?“

„No takovýchle věci.“

„Takovýchle věci? A kdo tě to naučil, takové slovo?“

„Můj táta.“

„Tvůj táta?“

„Tvůůůj táta.“

„Takže děda, jo?“

„Hmm. Já to radši uklidím...“

Má pravdu ten chlapec. Je to prostě čurbes na tom stole. Normálně tě prásknul, dědo. Ale naštěstí je zároveň slušně vychovaný a uklidí si to.

Večer před spaním jsme stříhali dětem nehty. Každý máme trošku jiný způsob. Manželka používá zásadně malé nůžky, já zase nedám dopustit na klasický stříháček. A i provedení samotné procedury se u nás dvou liší. Zatímco moje žena stříhá nehty do kostky, tedy takzvaně do rovna, já vždy jen do kulata. Její argument je stále stejný: *Zaroste jim to do kůže a budou s tím mít velké problémy jako Dalibor.* A tady jsme došli ke klíčovému místu. Dalibor

je totiž manželčin bývalý přítel, a tudíž je jasné, že s tímhle argumentem u mě nepochodí. I kdyby měla tisíckrát pravdu. Jako že nemá. U nás doma věky věků stříháme nehty do kulata a nikdy jsme žádné problémy jako DALIBOR neměli.

Jemný nehtový spor ani neměl šanci nabrat na intenzitě, protože nás už po tolikáté stmelil náš andílek. Posadil se na posteli a říká: „Mami, miluju tě jako bazén. A tebe, tati, jako autobus.“ Objali jsme ho každý z jedné strany a v tomhle rodinném stro-mečku jsme tutově mysleli na to stejné. On nás má opravdu moc rád, protože bazén a autobus, to je pro něj zrovna v tomhle období úplně nejdíc.

10. KVĚTNA 2019 HOVÍNKO

Ekstrem, Klakson, Robinson, Seberkrém, Ibalgin, Trautenberg, Rozerval, Parkund, Pivson, Simson, Parkinson, Hnusen, Oje Balstrom, Styk Pohlavson. Tak tihle kluci dneska neměli šanci. Čtyři ptáčci – Kubalík, Frolík a dvě Vrány – a taky jeden brouk Kovář jim umístili černé vajíčko pěkně do hnízdečka. Velká gratulace tlupě pytláka Říhy. Ano, čeští hokejisté zahájili mistrovství světa skvělým výkonem proti Švédům. Jen Matyáš z toho moc radost neměl. Pořád opakoval, ať přepnu na Děčko, že prý nemá rád HOUKEJ.

V jednom měl ovšem dneska chlapeček pravdu. Zeptal jsem se ho, co musí člověk udělat, aby byl úspěšný. Nejdřív řekl: nic. Pak se zamyslel a vypadlo z něj: „HOVÍNKO.“ – „Cože?“ – „HOVÍNKO.“

Když se tak nad tím zamyslím, má ten kluk vlastně pravdu. Někdy je fakt lepší nedělat nic a bez toho druhého by to taky dost dobře nešlo.

Když jsem se o tenhle Matyášův názor, který jsem natočil na video, podělil s přáteli na instagramu, jedna velmi pohotová dáma reagovala tak, že si její příspěvek nemohu nechat jen pro sebe:

Má to ten kluk srovnané v hlavě už od mala. Na počátku dějin, když byl stvořen člověk, začaly lidské orgány diskutovat o tom, kdo by měl být šéf.

Mozek měl následující názor: „Já musím být šéf, protože jen já dávám pokyny, jak máte fungovat.“

Oči měly jiný argument: „My bychom měly být šéf, protože my vedeme tělo tam, kam má jít.“

Srdce řeklo: „Přece jenom já bych mělo být šéf, protože vám všem přináším krev, abyste vůbec fungovali!“

A žaludek poznamenal: „Já budu šéf, protože vás všechny živím.“

Nohy vyjádřily svůj názor: „My se musíme stát šéfem, protože nosíme celé tělo.“

Každý byl přesvědčený, že právě on se musí stát šéfem. A vtom se ozvalo hovno, že ono chce být šéf, a všichni se zasmáli.

Hovno však jednoduše prohlásilo: „Dokud nebudu šéf, nehnu se odtud!“

A nehnulo se celý týden.

Tělo se cítilo zle. Břícho se svíjelo v křeči. Oči se zamžily. Srdce bylo v agónii. Nohy se chvěly.

A tehdy jednohlasně všichni zvolali: „Ať se hovno stane šéfem!“

A OD TĚCH DOB MŮŽE BÝT KAŽDÉ HOVNO ŠÉF!!!

Je to zřejmě příběh převzatý od někoho velmi moudrého. Doufám, že vás podobně jako mě pobavil.

17.–22. KVĚTNA 2019

SAN FRANCISCO

Golden Gate Bridge je fakt monumentální. Kolikrát ho člověk vidí ve filmech a najednou u něj stojí. Byl jsem tam já a asi 548 Japonců, 231 Korejců a 186 Číňanů. Prý ho od roku 1937 bez přestávky natírají červenou barvou. Vždycky skončí a začínají zase znova. Super celoživotní povolání – natěrač Golden Gate Bridge.

Ano, opět jsem doma dostal propustku a s partou kamarádů psychiatrů jsem se na pár dní vydal tentokrát do San Francisca. Samozřejmě mi to nedalo a natočil jsem si na tomhle slavném místě dnes už legendární hlášku. S přísným výrazem jsem si stoupl na ideální místo před GGB a vyřkl památnou větu: „Dycky most!“

Zase jsem domů posílal krátké zprávy a snažil jsem se své milované trojce alespoň trochu zprostředkovat intenzivní zážitky: *Celý den jsem strávil v Yosemitešském národním parku. A byla to bomba. Jeli jsme třicet let starým minibusem, který řídil šílený*

Američan německého původu Helmut. Jel jako blázen, ale i přes smrt v očích jsme toho aspoň hodně stihli. Byla místa, kde jsem byl úplně sám. Jen já, srnky, veverka a medvědi. Fotil mě Pú. Jednou vás sem musím vzít. Tu slavnou skalní stěnu El Capitan, na kterou lezou ti nejlepší horolezci světa, prostě musíte vidět. A to nemluvím o nádherných vodopádech, které můžete doslova cítit na vlastní kůži. Dostřík mají minimálně sto metrů.

Dnes jsem si splnil svůj dětský sen. Byl jsem v legendární věznici Alcatraz. Procházel jsem se kolem cel, ve kterých pykali ti nejhorší zločinci západního pobřeží USA. Na chvíli jsem se dal zavřít do cely, ve které skoro pět let strávil slavný mafián Al Capone. Úplně jsem ho tam cítil... Mohl jsem se taky projít po jídelně, kde vězni jedli. Prostě jsem byl na místech, na která by člověk ještě před šedesáti lety rozhodně nechtěl. A taky se tam točily slavné hollywoodské trháky s Clintem Eastwoodem nebo Seanem Connerym. Fakt pecka.

A pak přišlo loučení: Tak ahoj, San Francisco. Myslím, že se z nás dvou stali dost dobří kámoši. Jsem si jistý, že se nevidíme naposledy. Teď už ale musím zpátky domů. Anebo takhle, nemusím, ale hrozně moc chci. Tak moc mi ti tři moji životní spolubydlíci chybí, že bych to už delší dobu nevydržel. P.S. Máto, ten vrtulník jsem nakonec sehnal! Byla to teda fuška. Už jsem propadal beznaději, ale naštěstí je v San Franciscu čínská čtvrť. A tam, jak je známo, mají vždycky všechno.

23. KVĚTNA 2019

KONEČNĚ MŮŽEME SPAJKOVAT

Zrovna jsem přistál v Amsterdamu, zapnu mobil a mám tam video. Na něm je manželka s Matyášem a říkají:

Máťa: Musíme pozdravit, mami, vetaduo, jo? Pozdravíme vetaduo.

Manželka: Ahoj, letadlo.

Máťa: Ahoj, vetaduoووو. Pozdravujeme vetaduo a teď táta letí vetaduem. A teď pozdravujeme tátový vetaduo.

A pak pojedeme za tátou na vetišťě.

A pak pojedeme domů.

A pak vyzvedneme Euištu.

A pak půjdeme spajkovat.

A pak si budeme hrát.

A pak si budeme jíst.

Oba najednou: Tak ahoój, ahoój!

AHOÓJ
AHOÓÓJ!

Koukám na to už po osmnáctý a po osmnáctý mám zase vlhký oči. Já už se tak těším, až budeme doma spajkovat! (Co tím ale myslel, jsem z něj později nedokázal dostat.)

Neuběhly ani tři hodiny a dočkal jsem se. Tak už konečně domááá! S dárky je velká spokojenost. Máta je z vrtulníku nadšenější a Eliška je doslova v dárkové křeči. Nejvíc se jí líbila Violet z Úžasňákových a Barbie – učitelka chemie a zeměpisu. A maminka? Ta má největší radost z tatínka. Teda říká to. Ale i ty šaty a boty jí moc sluší. A teď už dost romantiky. Jde se fandit!!! Češi hrají čtvrtfinále MS s Německem. (Jetlag nejjetlag, vydržet se vyplatilo. Naši vyhráli 5:1.)

25. KVĚTNA 2019

JENOM SI TO PEDSTAV

Tak tohle je asi nejvíc. Náš Matyáš se naučil od Elišky vtíp. Stoupl si před jídelní stůl a s neuvěřitelným hereckým výrazem povídá:

Jeden Pepičet přišel ze školy a říká mamince: Pedstav si, že jsem dostal jedničku.

Vážně?

Néé, jenom si to pedstav.

A v tu chvíli se smíchy svalí pod stůl. On asi vážně bude trošku po tátovi. Když už jsme u synů a otců... Zrovna včera jsem si v hospůdce povídal s kamarádem o jeho synovi Matyášovi. Je v první třídě jako naše Eliška. Přišel takhle ze školy a povídá:

„Tati, mám holku.“
„Matýsku, ale uvědom si, že holky mají někdy víc kluků.“
„Ale to mě teda bude mrzet, protože holku hledám sedm let.“

Jeho spolužák mu prý ještě ten večer napsal SMS zprávu: *Nevemeš mi holku, idiote!* Docela drsný na první třídu, ne? Budu samozřejmě celou kauzu sledovat i nadále. Nedávno prý byli společně i s maminkou v parku a ta se na chvíli někam ztratila. A ten můj kamarád po pár minutách z legrace Matýskovi povídá: „No tak když máma zmizela, co třeba támhleta blondýnka?“ – „Tati, pěkná je, ale ještě chvilku počkej.“ (Informace pro zvědavé: Rodiče Matýska se nakonec bohužel přece jen rozešli. A pozor, mohla za to opravdu blondýnka.)

26. KVĚTNA – 2. ČERVNA 2019

TURECKO S KŘUPKOU

Život je moc krátkej. Tak už jsme zase na palubě. Letíme s kamarády do našeho oblíbeného resortu v tureckém Beleku. Jsem v tomhle konzerva. Když se mi někde líbí, věrně se tam vracím.

Moje žena je člověk, který si tyhle chvíle u moře zaslouží úplně nejvíc. Ještě že tě, Káto, mám. Teplota, tlak, rosný bod a hlavně pohoda a láska na ideálních hodnotách.

A taky je jasný, že minimálně na téhle dovolené máme nového člena rodiny. Je to černobílá fena a podle Máti a Elišky se jmenuje Křupka. Sežrala totiž z kočárku úplně všechny. A zrovna tyhle mám tak rád. Křupka má asi taky blechy. Sice jsem Elišce říkal, že jsou to blechy psí a ty na člověka nejdou... Ale celou noc mě něco kousalo. A manželka to bohužel nebyla. Padla za vlast a trošku i chrápala, chudinka. Takže máme Křupku i Chrupku.

À propos, pes pozná dobrého člověka. Proto si samozřejmě vždycky lehne pod mým lehátkem. Někde v těch místech taky Eliška ztratila prstýnek. A tatínek se rozhodl, že ho prostě najde. Nejdřív jsem zkontroloval, jestli ho nemá v tlamě Křupka, a pak jsem začal **kopat**. Hrabal jsem v písku dlouho a hodně. Po dvou hodinách intenzivní práce, kdy už jsem měl pocit, že se konečky prstů dotýkám Austrálie, Eliška zjistila, že si prstýnek sundala a schovala si ho do kočárku. Tomu se říká realita všedních dovolenkových dnů.

Dvě tváře, dvě povahy, dvě barvy, dva výrazy, dvě lásky, jedna rodina. Vše nej, pupíčci naši! Slavíme Den dětí. Máťa měl v noze malou třísku a nebyla šance se na ni podívat, natož se ji pokusit odstranit. Eliška jen podotkla: „To jste prostě vy Panny. Vy si prostě nedáte říct a nedáte.“ (Určitě už od nás o Pannách něco zaslechla. Ve stejném znamení jsou totiž narození můj táta, tchán i přítel mojí maminky.) Na řadu tedy musel přijít výměnný obchod – něco za něco. **Zkusíme třísku vytáhnout jehlou, a když to Máťa vydrží, dostane tři bonbony.** Kupodivu souhlasil a tříska byla za minutu venku. Malý obchodník se jen otočil a povídá: „A teď ty čtyři bonbonky.“

Úsměv, pozitivní vlny, život. Můj dědeček Láďa byl chemik a já jsem miloval jeho kouzla s lakmusovým papírkem. Vždycky papírek ponořil do speciální tekutiny a ten změnil barvu. A malý Vovo byl u vytržení. Tenhle dědeček mi vždycky říkal, že je potřeba žít naplno. Žít tak, jako by to zítra mělo skončit. Já věřím, že to zítra neskončí, ale držím se toho. Žiju, směju se a užívám si. A vedu tak i svoje nejbližší. Dívám se na manželku s Matyášem, jak odpočívají na lehátku pár metrů od mořského příboje. Povídají si a smějí se. Tenhle jedinečný pohled mě utvrzuje v tom, že měl děda pravdu.

Nastává čas loučení. A tentokrát bude ještě o něco smutnější. Fenka Křupka si snad najde další rodinku, ale nám se teda bude fest stýskat. A nejvíc asi Matýskovi. Naše psí kamarádka dostala pytel dobrot a její majitelce, kterou jsme objevili kousek od našeho areálu (je to taková hezká babička), jsme slíbili, že za oběma zase přijedeme.

9. ČERVNA 2019

OLÍZNUTÝ PALEC

„Miluju mámu, miluju tátu, miluju Eju a taky miluju já.“ – „Myslíš sebe, Máto?“ – „Ano, já.“

Sedíme doma všichni na gauči a Máťa nás zase baví. „**Tati, umíš si olíznout palec u nohy?**“ V tu chvíli si ho suverénně vezme do ruky a olízne si ho. Pravej i levej. Hned vzápětí to udělá i gymnastka Eliška a taky bývalá akrobatka maminka. Teď je řada na tatínkovi. Chvilí dělá, že se rozcvičuje, a pak... Pak si nohu přiblíží k jazyku maximálně na třicet centimetrů. Dneska asi nemám svůj den. Matyáš se napije smetany (to má po mně, smetanu miluju) a povídá: „Tati, to nevadí.“ Ještě má mlíko, teda vlastně smetanu na bradě, ale už má tak velké srdce!

Šel pan doktor k nemocnému, zaklepal na čelo, prošel chodbou po nose, zazvonil na jeho špičku, utřel boty o horní ret a už tam byl. Tohle hrajeme skoro každý večer při usínání. Jezdíme si prstem po obličejí a oddalujeme konec dne. Tedy hlavně Máťa. Nechce, abych šel z ložnice dolů do obýváku, a tak vždycky říká, že si pan doktor spletl dveře, že vylezl jiný pacient nebo čarodějnice. A já se tedy musím rychle schovat do vlasů nebo za uši a počkat, až zase zalezne. Následuje další cesta až k utírání bot a zase chybné dveře. Takhle se „bavíme“ většinou hodně dlouho, a než konečně můžu říct „a už tam byl“ a dostat se s prstem do jeho otevřené pusy, uběhne minimálně hodina. Často pak do toho obýváku ani nedojdu.

16. ČERVNA 2019

MLÉKO PRO TATÍNKA

Ke Dni otců jsem od Elišky dostal dvě mléka a tři balení vynikajících sýrů. Byla totiž se školou na exkurzi v místní mlékárně. No a když majitel dětem řekl, ať si vyberou, co chtějí, vzala si toho naše holčička nejvíc. Přeplněnou školní tašku pak na zádech táhla dobré dva kilometry, které musely děti dojít do školy pěšky. Tomu se říká obětovat se pro tatínka.

Přitom jsem měl z předchozího dne velké výčitky svědomí. Musel jsem na to myslet celý den. Eliška si totiž přála, abych jí při odjezdu autobusem na školní výlet zamával. Těšila se, že budu úplně malinkej, jak na mě bude koukat z autobusového okýnka. Jenže já jsem na ten autobus nepočkal. On na něj vlastně nikdo z rodičů nečekal, a navíc jsem spěchal na tenisový zápas do krčského tenisového klubu. I přesto, že to Eliška pochopila a byla zdánlivě v pohodě, jsem měl slzy na krajíčku a ještě pár kilometrů od školy jsem se přemlouval, že se vrátím a zamávám jí. Třeba už o to nikdy nebude stát.

Když mi pak o den později předávala ty těžké láhve s mlékem a tři hromady sýrů, neubráníl jsem se dojetí a pořádně jsem ji – částečně i s vnitřní omluvou za zmeškané mávání – objal. Promiň, holčičko moje, příště mávat budu, to slibuji!

18. ČERVNA 2019

JÁÁÁ?

A máme tady další fóreček Matka Vtipkára. Tentokrát ho má od tatínka, ale výraz a zaujetí, ty jsou jednoznačně jeho. „Tuč, tuč, tuč.“ (V překladu: ťuk, ťuk, ťuk.) „Kdo je to?“ – „To jsem já!“ V tu chvíli se nechápavě podívá před sebe, zakoulí očima, ukáže rukou na svou hrud' a zeptá se: „Jááá?“

Konečně jsme se po půl roce všichni sešli a oslavili jsme maminičky sedmdesátiny. Vše nej, maminko moje!!! Jako jeden z hlavních dárků jsem připravil krátký film s emotivní hudbou, složený z archivních fotek máminých rodičů i jí samotné coby malé holčičky, mladé dámy, matky a babičky. Byla radost, byly slzy, bylo štěstí. A jedeme dál...

Jen ta památeční fotka se moc nevydařila. Pojdte se, děti, vyfotit, ať má babička památku na oslavu narozenin. Výsledek: rodiče jakžtakž, ale ty děti. Prvňáčka Eliška je znuděná a hledá pohledem tablet a Máťu nejvíc zajímá samozřejmě zmrzlina. Takže **Eliška kouká úplně jinam než do objektivu a Matýsek je z profilu, jak líže vanilkovou.** Ale co, to je prostě život.

Po půl roce jsme se také sešli s Naděnkou Konvalinkovou na tradiční plavbě parníkem s nadačním fondem Rozum a cit, kterého jsme už pěkných pár let patrony. Opět jsme procházeli mezi pěstounskými rodinami a poslouchali jejich příběhy. A opět se v nás mísily pocity lásky, rodinné pospolitosti, ale částečně také zmaru, vzteku a bezmoci. Na příběh roztomile kulaté prababičky, která se stará o svého sedmiletého pravnuka, jen tak nezapomenu. Jej